

IJmuider Courant

Zien

Adriaan (70) bouwde duizenden uren aan majestueuze miniatuurwereld in huis. 'Niemand krijgt dit zomaar aan de praat'

Dennis Mantz

19-02-25, 19:09 | update: 20-02-25, 07:35

Adriaan Rensen (l.) met zoon Maikel (32). © Foto United Photos/Toussaint Kluiters

Vijf jaar en duizenden uren aan 'gepriegel'. Adriaan Rensen (70) transformeerde een slaapkamer in zijn huis om tot een walhalla voor treinbaanliefhebbers. „Hoe langer je kijkt, hoe meer details je ontdekt.”

Adriaan Rensen trekt een groene laserpen uit zijn zak. Het lichtpuntje beweegt zich rap over het weelderige Duitse plaatsje Friedrichstadt met een klein stationnetje genaamd Schwarzburg. Hij geeft zo een rondleiding in zijn historische miniatuurwereld waar meer dan tachtig locomotieven en vijfhonderd wagons slingeren over 250 meter (!) aan rails, verdeeld over zeven lagen in een dichtgetimmerde tafel.

Adriaan Rensen: „Er zitten duizenden uren aan werk in.” © United Photos/Toussaint Kluiters

De treinbaan is ronduit indrukwekkend te noemen en prikkelt er alle zintuigen. Van romantische stations met knipperende lampjes, weides met hoorbaar mekkerende schapen tot draaiende houtzaagmolens. Wie goed kijkt, ziet een vrouw - zo groot als een vingerhoedje - kloppen op matten aan een waslijn en een wildplasser wiens straal afbuigt en licht geeft. „Kijk!”, wijst Rensen enthousiast naar wat rookpluimen boven een puntdak. „Er is brand uitgebroken...”

Dit is jaren aan monnikenwerk. Hoe begon uw liefde voor de modelspoorbaan?

„Al op mijn negende jaar kreeg ik op sinterklaasavond een treinbaan van mijn ouders, een Märklin startset”, zegt hij. „Een mooier cadeau konden ze mij niet geven. Mijn ouders hadden toen al door dat ik heel veel om treinen gaf. Wij woonden in die tijd in Harderwijk, vlakbij een spoorlijn. Ik stond altijd bij die treinen te kijken. Aan het geluid kon ik al herkennen om wat voor type trein het ging.”

Wat fascineerde u als kind zo aan treinen?

„Ik vond ze machtig mooi. Die zware locomotieven, als ze met een hoop gedreun voorbij kwamen. Maar ook de robuuste goederentreinen en sneltreinen; het trok mij ontzettend aan. Toen ik wat ouder werd, kreeg ik van mijn ouders wel eens een paar centen mee en dan ging ik met een neef naar het station toe. Puur en alleen om treinen te kijken.”

Dat bouwen van een miniatuurdorp is zeker geen sinecure. Hoe is dat ontstaan?

„Dat is zo gegroeid. Steeds maar de grenzen verleggen. Wat jaren geleden begon met een treinbaan uitleggen op de eettafel, is op geen manier meer te vergelijken met wat ik nu heb staan en doe. Het gaat niet meer alleen om een lampje aan of uit te zetten en een toetertje laten klinken. Dit is zo geavanceerd dat je per locomotief maximaal 32 functies kunt bedienen. De baan waar je naar kijkt, ben ik zo'n vijf jaar geleden gaan bouwen. Er zitten duizenden uren werk in.”

Het gaat allemaal om de details. © Foto United Photos/Toussaint Kluiters

Is er een specifiek detail of een trein waar u het meest trots op bent?

„Nou ja, de treinen maak ik niet zelf natuurlijk, maar er zijn wel modellen waar ik echt heel trots op ben en die bijzonder zijn. Mijn mooiste locomotieven zijn zonder meer de gouden krokodil, met een echt laagje goud op de body. En het type E 03. Dat is een Duitse sneltreinlocomotief. En de Giruno, een Zwitsers treinstel, is ook echt fantastisch om te zien.”

Stel: op een verjaardag sluipt er een neefje of nichtje naar boven om te spelen met uw treinbaan. Mogen ze dan zomaar conducteurtje spelen?

Met een lach: „Nee... Dan loopt het fout en gebeuren er ongelukken. Niemand krijgt dit ook zomaar aan de praat. Eerst moeten er twee computers opstarten, en je moet weten hoe het systeem werkt. Vroeger, in de analoge tijd, was het simpel: stekker erin, trafo open, en gaan. Nu is het technisch een hoogstandje.”

De modelspoorbaan staat op schouderhoogte. © Foto United Photos/Toussaint Kluiters

Waar gaat de hobby eindigen? Of is het doel al bereikt?

„Nou ja, dit is wel de grootste baan die ik ooit heb opgebouwd. Een nog grotere baan zal er niet komen. Dat gaat ook niet meer passen in huis. Dus misschien dat ik ooit wat aan mijn zoon Maikel moet overdoen, als hij het nog wel kwijt kan in zijn huis. Hij heeft dezelfde hobby als ik. Het is met de paplepel ingegoten.”

Kunt u zich eigenlijk een leven voorstellen zonder treinbaan?

„Nee, er zal altijd iets blijven staan. Ook in een seniorenwoning. Wat me nog wel opvalt, is dat er tegenwoordig zo weinig mensen nog een hobby hebben. En dat is best wel jammer, want zeker deze hobby, spoorwegmodelbouw, biedt voor bijna iedereen wel wat. Je kan je passie delen met anderen. Iedereen heeft er wel een onderdeel in wat hij of zij leuk vindt.

Voor mij is het de techniek. Het kan me niet ingewikkeld genoeg zijn. Maar andere mensen, zoals mijn zoon Maikel, vinden het vooral leuk om gebouwen te maken. Zo realistisch mogelijk.”

Met de onderste set is het allemaal begonnen. © Foto United Photos/Toussaint Kluiters

Website

Adriaan en zijn zoon Maikel Rensen houden samen een website bij over hun modelspoorbanen. Op deze site schrijven ze over het laatste modelspoornieuws, maar delen ze ook hun kennis en geven tips over het digitale besturingssysteem van Märklin. De website is te vinden via dit adres: <https://rensenmodelbaanwereld.com/>

© Foto United Photos/Toussaint Kluiters

Dit artikel is ook online te lezen:

IJmuider Courant

Haarlems Dagblad

 Noordhollands Dagblad